

Dunakeszi munkást is keresnek

Vonatok a hazai gyárvárosból

A vagon oldaláról szikraesőt szór a csiszolókorong. Nagykalapács ütései visszhangoznak a műhelycsarnok faláról. A MÁV Dunakeszi Járműjavító Kft. üzemében, azaz a vagongyárban, sürgős a munka. A magyarországi sínpárok futó vasúti kocsik hatvan százaléka került ki innét a korábbi évtizedekben. Nagy részük ide is gördül vissza időnként, nagyjavításra.

Egy éve lesz januárban, hogy *egyszemélyes kft.-vé* alakult át a Járműjavító, amely végül így maradt a MÁV birtokában. Ha később, szakértelmével és tőkével rendelkező vevő jelentkezik még, akkor is csak fele részben adják el a gyárat. Most azonban erről szó sincs. Az *üzemrészekben felpezsdült az élet*. Az idén még tízennégy felújított, modernizált személykocsit kell átadni a megrendelőnek. Jövőre hatvanat, ha még több igény nem fut be, de a jelek szerint befuthat.

A kor színvonalán

Sok a dolga *Matány Gábornak*, a vállalkozási iroda szakemberének is, aki a gyárvárosban kalauzol. Am mégis a műszaki ember alaposágával ismerteti meg velem azokat az építési fázisokat, melyek során a vázszerkezetig lebontott járművekből végül teljesen újjak, az eredetnél modernebbek lesznek. Egy itt kidolgozott műszaki megoldás révén olyanok is, melyek majd 160 kilométer óránkénti sebességgel roghatnak. Ehhez persze bonyolult szerkezetű kocsiepitményekre van szükség. Újdonság, hogy falaiikat izolít üveggypottal szigetelik. Nagy gondot fordítanak a hő és hangszigetelésre, a tűzbiztonságra. Fa helyett a *főti Platform Kft. műhelyében* készült műanyag, belső burkoló elemeket alkalmaznak. Ezek olcsóbbak, szebbek, sérülés esetén könnyen cserélhetők. A *gyári tervezőcsoport* munkáját dicsérik a szépen formatervezett, hangulatos színezésű ülések, melyeket az *Ikarus* móri

üzemében készítenek el. *Matány Gábor* szerint nehéz megmondani, hogy név szerint ki nek milyen ötlete valósul itt meg, mert inkább a team-munka a jellemző. A főkonstruktor egyébként, a szakmában rangot és nevet szerzett *Peták Tibor*.

Neves külföldi cégek is szállítanak ide anyagot, alkatrészeket, de igen sok hazai terméket is beépítenek. A mostanában érkező igényes megrendelések némileg ellensúlyozzák a *régóta fájó sebet*, amiről mindig lehet hallani az üzemben: megrendelések hiányában 1983. óta nem készítették új kocsikat *Dunakeszin*.

— Pedig megvan a szellemi kapacitás és kár veszni hagyni — emlegetik az itt nevelődött vasutas-dinasztiák tagjai. Ott jártamkor *fénymásolt újság-cikk* járt kézről kézre. Külföldi kocsik behozataláról volt benne szó, s a szerző szerint ezek vámköltsége is annyi, amennyiből ezerháromszáz embert lehetne itthon munkával ellátni.

Magyar kocsi gyártás

— Akár túlzott ez az állítás, akár nem — mondogatták, akik a sorokat végigfutották —, *kár behozni a külföldi kocsit*, ha itthon is lehet gyártani. Az utóbbi években csak az a néhány, minden kényelmet kielégítő *komfortkocsi*, meg az *intercity-járatok* érkezéskor biztató vagonjai kerültek ki innét, melyek a hazai fővonalakon láthatók. Ezek tervezése közben gyarapodtak azok a tapasztalatok is, amik most jól jönnek az automatikusan nyíló, csukódó ajtók, a hangosító be-

rendezések tervezésekor, mert ilyené válnak a matuzsálemként ideérkező, ifjan távozó vonatok.

A gyártósor munkáját irányító *Podhorszky Pál* elmondta: — Jelentős szervezeti átalakuláson ment és meg még ma is át a nagyüzem. Ehhez a munkatársak igen jól alkalmazkodtak, s átvették az új követelmények diktálta lendületet.

Az említett műanyag lemezeket például asztalosok illesztik a helyükre.

— Szép és érdekes feladat ez — mondta *Haljársky Károly*, akivel munka közben váltottunk szót, de azért hozzátette: — Az asztalosnak mégis a fa a legkedvesebb.

— Műszerész a szakmánk, most lakatos munkát végzünk. Előfordul, hogy villanyt szerelünk — közölte egy kocsival odébb *Zima László*, egy ajtócsapágy felfüggesztésével foglalkozóval.

Munka és biztonság

Kalauzom, akin meg sem látom, hogy a gyárban két évtizedet töltött már el, végül szintén úgy nyilatkozott: — Tetszik az új feladat, amit nagy kihívásnak tartok. Az tudatosodik bennünk, hogy a magunk gazdái vagyunk.

Varga Lajos igazgatóval, az irodájában beszéltem. Azt hangoztatta, hogy az itt dolgozó, több mint ezer embernek jövőre is lesz munkája. Megrendeléseket ad a MÁV, a Győr-Sopron—Ébenfurth Vasúttársaság. Van esély külföldi megrendelésekre is. A cég nyereséges.

A munkügyi osztályon a riportkészítés napján is szívesen fogadtak volna felvételre *jelentkező szerelő lakost, villanyszerelőt*. Bármikor felvesznek *minősített hegesztőket*.

Ebben a gyárban mindenki biztonságban érzi magát.

Kovács T. István

A lélek visszatérése

Hernádi példamutatás

Egy rövid hír erejéig már beszámoltunk arról, hogy Hernádon felavatták Pest megye legnagyobb oltárképét. Egyetértünk hernádi olvasóinkkal, ez az esemény több publicitást érdemel, már csak azért is, mert túl a kép művészi értékén, megvalósítása egy fiatal pap fáradhatatlan buzgalma hirdeti.

Bucsánszky Gábor plébános másfél éve került Hernádra, s már az első pillanatban hiányérzete volt, amikor feltekintett az oltár fölötti kopár falra. Akkor határozta el, közadakozásból méltó festményt készíttet, témájában olyat, mely névadója lesz a templomnak. Elképzeléseire sikerült megnyernie két neves művészt,

Szűcs Attilát és *Ipacs Gézsát*. A költségek nagyrészt — 625 ezer forintot — a hívők adták össze, s az önkormányzat is hozzájárult 100 ezer forinttal.

A kép, mely a közelmúltban készült el, már méreteiben is lenyűgöző. Húsz négyzetméteres a vaskeretre rögzített indonéz farostlemez összűlya több mint négy mázsa. Ennek felrögzítése után kezdődött el az előrajzolás, majd az oltárkép alakjainak ecsettel való életre keltése. A kompozíció központi alakja Mária, körülötte a tizenkét apostol. Valamennyiük fölött ott fénylik a Megváltó, felé fordítják tekintetüket a kiválasztottak.

(matula)

A család megtartóereje

Egész nap a betegek között

Szokatlanul csendes, kihalt Budakeszin az orvosi rendelő váróterme, a betegek már hazamentek. Csak a takarítónők sürgőldnek, fertőtlenítenek. Végigsilabizálok az ajtókat, mégis nekik kell segíteni, végül is egy szekreány takarításában rálelek *dr. Pápay Judit* háziorvos szobájára.

Kissé szorongva lépek be az ajtón. Mindenütt csillogó műszerek, vérnyomásmérő, s egy sereg más orvosi kellék.

Ez a feszengő hangulat azonban hamarosan elmúlik, mert rövid beszélgetés után megérezem az összeszokott kis gárda — orvos, nővér és asszisztens — nyugodtságát, higgadságát, és a szinte mindenáron segíteni akarását.

Pedig nincs könnyű dolguk. A megközelítőleg kétezer beteg közül ötszázharmincegyen hatvan éven felüliek. Hatvan-nyolcvankilencven, tízen pedig kilencven-száz év közöttiek, s van ebben a körzetben két százéves is.

Tehát előregedett terület az övék, ahol a szociális helyzet is egészen más,

mint a község más vidékein. Az itteni betegek legtöbbször szociális segítségre szorul. Így aztán szinte egész napjukat betegek körében töltik. Annál is inkább, mert a betegek között igen sok az egyedülálló és a szinte állandó fekvésre kárhoztatott.

Nagyon jó a kapcsolatuk az önkormányzati hivattal. A körútjuk során szerzett tapasztalatokról beszámolnak, s ha szükséges, még az olyanok is kaphatnak segítséget, akik maguk nem jelzik gondjaikat. Ilyenkor akcióba lép az öregek napközi otthona és a házi szociális gondozóhálózat. Kimennek a beteghez, ételt visznek neki, ha kell begyűjtanak, vizet hoznak be, elmennek a boltba, a gyógyszerért, azt teszik, amire éppen szükség van.

Az önkormányzat is igyekszik segíteni — a szűkös anyagi helyzetek ellenére — a bajban lévőknek (a kisnyugdíjasoknak, a kórházból hazatérő lábadozóknak). Megoldják a tüzelővászálási gondjaikat és karácsonykor mindegyiküknek ajándékkal kedveskednek.

Rengeteg feladata marad azonban még ennek a kis közösségnek is. Van ugyanis olyan fekvő beteg, akit meg kell emelni, vagy az egyik helyről a másikra kell áttenni, s nincs családja, ismerőse, aki mindezt elvégezné. Ilyen esetekben nem nézik, hogy hétköznap van, vagy hétvége.

Nem egyszer fordul elő, hogy ott helyben veszik észre: nincs mit ennie a betegnek, ilyenkor hazamennek és összeszednek mindent, amit a család nélkülözni tud. Az sem számít ritkaságnak, hogy megvásárolják az illető gyógyszereit, vagy — ha látják, hogy ugyancsak nagy a baj — ki-egyenlítik a villanyzámlát. Szerencsére a legidősebb korosztály — egy kivételével — szerető családi közösségben él. Ők szellemileg teljesen épek, tájékozottak (újságot olvasnak, rádiót hallgatnak, televíziót néznek), s ez szinte semmi mással nem magyarázható igazán, legföljebb a család gondoskodásával, szeretetével.

Árpási Mária

Negyedév után a maglói rendőrőrsön

Kordában tartott bűnözés

Augusztusban rövid tudósítást közöltünk a maglói rendőrőrs felavatásáról, mely a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság és a helyi önkormányzat közti létrejött megegyezés alapján valósult meg. Akkor *Betteg István* polgármester elmondta:

— A lakosság közérzetét mindenképpen a közbiztonság határozza meg. Ehhez a rendőrség jelenléte kell, no meg az is, hogy a rendőrök technikai felszereltsége legalább olyan legyen, mint a bűnözőké. Ennek érdekében építettük fel községi költségen az őrs épületét, s vállaltuk át négy rendőr eltartásának költségeit. Reméljük, mindezt a közbiztonság javulásával térül meg.

Az őrs átadása óta eltelt egy negyedév, melynek mérlege igen pozitív. *Gombár Zoltán* rendőrőrhadnagy, az őrs parancsnoka így sommázza az eredményeket:

— Negyven százalékkal visszaesett a körzetünkben a bűnözés. A háború előtt csupán Maglódon tizenkét csendőri állomásozott állandó jelleggel. Most, bár azóta jócskán megnőtt a lakosság száma, nyolcan felügyeljük Maglód és *Ecser* közbiztonságát. Igaz, ma már európai szintű technikai háttérrel. A felavatáson részt vevő *Túrós András* vezérőrnagy és *Komáromi István* ezredes nem jöttek üres kézzel. A Belügyminisztériumtól négy darab korszerű személyhívó rádiótelefon, a Pest Megyei Rendőr-főkapitányságtól egy *Škoda Favorit* gépkocsit kaptunk. Az önkormányzat is ajándékozott egy *Ladát*, s ezzel háromra emelkedett a kocsik száma. A polgármesteri hivatal vásárolt tíz hordozható rádió adó-vevőt, amivel a rendőrség, a faluvédők és az önkormányzat tart állandó kapcsolatot egymással. Az első negyedév eredményeihez az is hoz-

zájárult, hogy a kezdeti időszakban nagyon sok segítséget kaptunk a *Monori Rendőrkapitányságtól*, melynek az alárendeltséghez tartozunk.

Gombár Zoltán főhadnagy 1987-ben végzett a szentendrei katonai főiskolán, majd a rendőrtisztviszti főiskola diplomáját is megszerezte. Képzettségét tekintve kriminológus, a Monori Rendőrkapitányságon dolgozott, mint főnyomozó. Nevéhez fűződik az 1993. májusában elkövetett maglói gyújtogatás bravúros felderítése. (Három fiatalkorú felgyújtotta a *Parking* vendéglőt, s ezzel 12 millió forintos kárt okoztak a bérlőnek, lévén, hogy az épület nem volt biztosítva.) Előljárói eddigi munkájának elismeréseként bízták rá a maglói őrs irányítására. Mint mondja: nem bánta meg, hogy ide jött, s reméli, a lakosság is elégedett lesz a munkájával.

M. Gy. O.